

Sygn. akt: II K 1676/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr.sądowy Wojciech Rydzio

bez udziału prokuratora, po rozpoznaniu dnia 11 września 2020 r. sprawy

A. Z., s. M. i D. z domu W.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 października 2019 r., o godz. 13:00, w T., przy ul. (...) (...)prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...), będąc pod wpływem substancji psychotropowej – mając we krwi amfetaminę w stężeniu nie mniejszym niż 77,1 ng/ml,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego A. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art. 178a§1 kk i za to podstawie art. 178a§1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu warunkowo na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 63§ 4 kk na poczet środka karnego orzeczonego w pkt. III wyroku zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 października 2019 roku ;

V. na podstawie art. 72§1 pkt. 5 kpk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających w okresie próby;

VI. na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W.;

VII. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1676/19

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

W dniu 6 października 2019 roku A. Z. zażywał amfetaminę. Kolejnego dnia, tj. 7 października 2019 roku, A. Z. stawiał się rano do pracy i podjął czynności zawodowe jako kurier. Wsiadł za kierownicę firmowego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...). Około godziny 13,00 w T. na ul. (...) został zatrzymany do kontroli przez patrol policji. W trakcie kontroli zbadano A. Z. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik badania wskazywał 0,00 mg/l. Następnie wykonano u A. Z. badanie śliny urządzeniem A. D.. Wynik tego badania wskazywał na obecność w ślinie substancji (...). Z uwagi na podejrzenie, iż A. Z. prowadził pojazd pod wpływem środków odurzających pobrano od niego o godzinie 15,25 próbki krwi.

Sporządzona opinia z badań toksykologicznych krwi A. Z. wykazała, iż w dniu 7 października 2019 r., prowadził on pojazd pod wpływem środka działającego podobnie do alkoholu, równoważnym ze stanem nietrzeźwości w odniesieniu do alkoholu etylowego (powyżej 0,5 promila) , mając we krwi m.in. amfetaminę w stężeniu nie mniejszym niż 77,1 ng/ml.

(Dowód : wyjaśnienia oskarżonego A. Z. k. 45,119v, 55-57;

opinia toksykologiczna k. 23-38;

protokół badania stanu trzeźwości k. 8;

protokół badania śliny k. 6-7;

protokół pobrania krwi k. 20,20v)

Oskarżony A. Z. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż dzień przed zatrzymaniem przez policję brał amfetaminę. W poniedziałek, gdy wsiadał do samochodu, czuł się dobrze i nie sądził, że może mieć jeszcze w krwi narkotyk. Podkreślił, że żałuje tego co się wydarzyło, tym bardziej, że pracował jako kurier i tak zarabiał na życie. Wskazał, iż prawo jazdy ma od kilku lat i do tej pory był dobrym kierowcą i nigdy nie dostał nawet mandatu.

Na rozprawie oskarżony podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, odwołując jednak zgodę na dobrowolne poddanie się karze. Ponadto dodał, iż jego narzeczona jest w 6 miesiącu ciąży i gdyby mógł kierować pojazdami, pracodawca z powrotem przyjąłby go na stanowisko kierowcy z dochodami około 3000 zł. Nadto opiekuje się babcią, która mieszka na drugim końcu miasta i brak prawa jazdy jest dla niego uciążliwy. Podkreślił, iż nie jest uzależniony od narkotyków i gdyby wówczas wiedział, że jeszcze jest pod wpływem narkotyków to wziąłby wtedy wolny dzień z pracy. Zadeklarował także, iż nigdy w przyszłości nie zażyje już narkotyków.

W toku postępowania oskarżony wskazywał na trudną sytuację materialną, przedkładając jednocześnie dokumenty d/t kredytów i pożyczek, kserokopię umowy najmu mieszkania, zaświadczenie o wysokości czesnego za przedszkole syna, akt urodzenia syna, umowę o pracę narzeczonej oraz „promesę” od pracodawcy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego albowiem korespondują one z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z opinią biegłego z zakresu toksykologii i nie budzą one wątpliwości Sądu.

Sąd za wiarygodną uznał także opinię z badań toksykologicznych. Opinia ta jest zupełna, szczegółowa, a nadto została sporządzona przez biegłego u uznanych kwalifikacjach oraz doświadczeniu zawodowym. Sporządzona opinia z badań toksykologicznych krwi A. Z. wykazała, iż w dniu 7 października 2019 r., prowadził on pojazd pod wpływem środka działającego podobnie do alkoholu, równoważnym ze stanem nietrzeźwości w odniesieniu do alkoholu etylowego (powyżej 0,5 promila) , mając we krwi amfetaminę w stężeniu nie mniejszym niż 77,1 ng/ml. Faktu prowadzenia pojazdu pod wpływem substancji psychotropowej nie zmienia wniosek biegłego, iż na podstawie stwierdzonego

stężenia nie można określić czasu jego przyjęcia, ani drogi czy sposobu przejścia tej substancji, jaki i wielkości przyjętej dawki środka psychotropowego.

Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, a zawnioskowanym w akcie oskarżenia. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd dał wiarę dokumentom przedłożonym przez oskarżonego w toku postępowania sądowego. Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, zdaniem Sądu nie ulegało wątpliwości, że oskarżony w dniu 7 października 2019 r., w T. o godzinie 13:00, w T. przy ul. (...) po drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym marki M. o nr rej. (...) będąc się pod wpływem substancji psychotropowej – mając we krwi amfetaminę w stężeniu nie mniejszym niż 77,1 ng/ml, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 178a§1 kk.

Przepis art. 178a§1 kk stanowi, iż odpowiedzialność za ten występki ponosi ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Należy wskazać, że przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 178a§1 kk jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, w tym przypadku, zagrożone przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzącą pojazd mechaniczny.

Przez prowadzenie pojazdu, o jakim mowa w art. 178a kk, należy rozumieć każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Przepis penalizowany w art. 178a kk może być popełniony w dowolnym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Sąd Najwyższy opowiedział się za poglądem, stwierdzając, że „stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje – w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych – takie same skutki jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości”. Nie ulega wątpliwości, iż w świetle opinii toksykologicznej, oskarżony w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie „pod wpływem środka działającego podobnie do alkoholu” równoważnym ze stanem nietrzeźwości w odniesieniu do alkoholu etylowego (powyżej 0,5 promila), mając we krwi amfetaminę w stężeniu nie mniejszym niż 77,1 ng/ml.

Występki z art. 178a §1 kk, popełniony został przez oskarżonego umyślnie, albowiem wcześniej spożył amfetaminę, a mimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego. Zachowanie A. Z. godziło w bezpieczeństwo w komunikacji, będące głównym dobrem chronionym tym przepisem, a zarazem zagrażało zdrowiu, a nawet życiu innych osób, które znajdowały się w tym czasie na drodze.

W każdym przypadku obowiązkiem sądu stojącego przed wyborem środka reakcji karnej na przestępstwo jest rozważenie, czy sięganie po karę jest konieczne, czy wystarczające będzie zastosowanie warunkowego umorzenia (art. 66 § 1 k.k.). Każdy taki przypadek należy oceniać in concreto. Warunkowe umorzenie postępowania jako środek reakcji karnej stosowane jest zawsze wobec określonego sprawcy. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstw.

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę fakt, iż pobranie krwi u oskarżonego miało miejsce o godzinie 15,25 i wówczas oskarżony miał we krwi amfetaminę o stężeniu nie mniejszym niż 77,1 ng/ml., to prowadząc pojazd ponad 2 godziny wcześniej (tj. o godzinie 13:00) stężenie to na pewno było wyższe niż wskazane w opinii. Nadto w ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna i tym samym w ocenie Sądu nie są spełnione przesłanki do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego.

Natomiast sąd wymierzając karę oskarżonemu A. Z. baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. A. Z. jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 178a§1 k.k. na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która w ocenie Sądu jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Okolicznościami obciążającymi oskarżonego niewątpliwie był fakt, iż czynu tego dopuścił się z winy umyślnej, zaś ilość środka psychotropowego we krwi oskarżonego była dość znaczna. Nadto okolicznością obciążającą jest fakt, iż prowadzenie pojazdu pod wpływem amfetaminy przez oskarżonego miało miejsce przez kilka godzin albowiem oskarżony od rana przystąpił do pracy i prowadził pojazd ,a został zatrzymany do kontroli drogowej dopiero o godzinie 13:00. Z kolei okolicznościami łagodzącymi są : postawa oskarżonego w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania i wyrażenie skruchy oraz fakt uprzedniej niekaralności.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie było zasadnym orzeczenie kary ograniczenia wolności czy też kary grzywny. Oskarżony jest młodym człowiekiem, pracującym i utrzymującym rodzinę dlatego kara ograniczenia wolności kolidowałaby z jego obowiązkami zawodowymi. Natomiast kara grzywny, biorąc od uwagę fakt, iż oskarżony ma na utrzymaniu narzeczoną i dziecko oraz kolejne w drodze, zaś jego obecne dochody kształtują się na poziomie najniższej krajowej, byłaby w ocenie Sądu nieadekwatna.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonego zasługuje on stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku. Zdaniem Sądu będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonego, a to w okresie próby ustalonym na 2 lata. Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary. Sąd miał także na uwadze, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, a także opiekuje się babcią.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju z uwagi na popełnienie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia pod wpływem środka odurzającego. Dlatego też Sąd, w punkcie III sentencji wyroku, za powyższy czyn orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W przedmiotowej sytuacji faktyczne wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego jest dolegliwością współmierną do okoliczności jego postępowania, bowiem prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji tym bardziej.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony od dnia 7 października 2019 roku miał zatrzymane prawo jazdy, Sąd na podstawie art. 63§4 kk zaliczył mu ten okres na poczet środka karnego wymierzonego w pkt. IV wyroku.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony prowadził samochód pod wpływem środka psychotropowego w postaci amfetaminy , Sąd w punkcie V sentencji wyroku, na podstawie art. 72§1 pkt.5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających w okresie próby.

W punkcie VI sentencji wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Środek ten pozostawał obligatoryjny wobec wydania wobec oskarżonego wyroku skazującego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., zaś jego wysokość została ustalona przez Sąd w minimalnej wysokości 5.000 zł. Sąd wziął bowiem pod uwagę, iż oskarżony aktualnie osiąga

dochód w wysokości najniższej krajowej, zaś na utrzymaniu ma narzeczoną w ciąży oraz dziecko. Podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia stanowi art. 43a § 2 k.k.

W ocenie Sądu kara, środki karne i środki kompensacyjne wymierzone oskarżonemu są adekwatne do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynów, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze aktualną sytuację materialną i osobistą oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa, o czym orzekł w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k.